

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa B. P.
przeciwko A. A. i A.X.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżąca wskazała, że: a) zaskarżony wyrok jest oczywiście niezgodny z art. 415 k.c. w związku z art. 41-47 ustawy prawo budowlane; b) zachodzi potrzeba wykładni art. 316 § 2 k.p.c. oraz potrzeba odpowiedzi na pytanie: „czy brak otwarcia rozprawy na nowo w przypadku powzięcia przez sąd wiadomości w terminie publikacyjnym wyroku, że nieobecność strony na rozprawie spowodowana została przeszkodą, której nie można przewyciężyć, powoduje nieważność postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony swych praw?”.

Pierwsza z okoliczności, czyli zarzut oczywistej niezgodności wyroku z określonymi przepisami prawa materialnego nie stanowi przewidzianej prawem przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłankę taką stanowi oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jest ona rozumiana jako ewidentna i kwalifikowana zasadność skargi, możliwa do stwierdzenia bez potrzeby prowadzenia złożonych rozważań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 - nie publ.). W sprawie niniejszej sytuacja taka nie występuje.

Niezależnie od tego należy zauważyć, że nie jest poprawne jednoczesne powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia

26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, - nie publ.). Obowiązku wykazania istnienia tej przyczyny skarżący również nie wypełnił.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

jw